Opłata pocztowa uiszczona gotówką.
Nr. 21. Warszawa, dnia 10 sierpnia 1937 r. **Rok XX.**

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**
Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-197** „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."
Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.
Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Intendentura) Warszawa, ul. Nowy Świat 69, tel. 663-97.
Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowym.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIKI Nr. Nr. 45 — 46

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 56 — 58

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

156.

OKÓLNIK Nr. 45

z dnia 9 sierpnia 1937 r.

o opłatach za czynności prowadzących metryki izraelickie.

(Nr AC 27-n 5/9).

Do

P. P. Wojewodów województw południowych, Wojewody w Katowicach i Starostów.

Do czasu ustawowego uregulowania zagadnienia, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi Ministerstwami ustala tymczasowo następujące opłaty za czynności prowadzących metryki izraelickie na obszarze mocy obowiązującej K. C. z 1811 r.:

1) wpis w księgi aktu urodzenia i zgonu 2 zł
2) „ „ „ ślubu . . . . . 4 „
3) wypis z aktu urodzenia i zgonu . . . 4 „
4) „ „ ślubu . . . . 5 „
5) wyciąg familijny . . . . 6 „
6) adnotacja uprawnienia . . . . 2 „
7) „ przysposobienia, rozwodu, zmiany nazwiska, zmiany wyznania i t. p. 3 „
8) sprostowanie aktu na wniosek stron . 2 „
9) informacje różne, nie wliczając portoriów . . . . 1 „

Opłaty wyszczególnione pod pkt. 1) — 2) mają odpowiednie zastosowanie przy dodatkowych wpisach urodzenia, zgonu i ślubu, zarządzonych na wniosek stron.

Zwolnienie od opłat następuje każdorazowo na podstawie okazanego świadectwa ubóstwa jako też w przypadkach, gdy niezdolność płatnicza strony znana jest skądinąd prowadzącemu metryki.

Opłaty niewniesione ulegają ściągnięciu w trybie postanowień rozporządzenia o postępowaniu przymusowym w administracji.

Sam fakt niewniesienia opłaty pod żadnym pozorem uzasadniać nie może odmowy dokonania żądanej czynności prawnej.

Przekroczenie ustalonych niniejszym zarządzeniem zasad, podlega rygorom karnym przewidzianym § 13 i 14 rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 15 marca 1875 r. (Dz. u. kr. Nr. 55 z 1876 r.).

Zasady te podać należy do wiadomości i ścisłego przestrzegania w drodze ogłoszenia w urzędowym Dzienniku Wojewódzkim oraz stałego wywieszenia na widocznym miejscu w siedzibie każdego prowadzącego metryki izraelickie.

(—) Paciorkowski
PODSEKRETARZ STANU

157.

OKÓLNIK Nr. 46

z dnia 9 sierpnia 1937 r.

o wyjazdach zagranicznych

(Nr AP 128/27)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Zmieniając częściowo okólnik Nr 30 z dnia 29.V.1937 r. Nr. AP 128/27 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 14, poz. 102 z r. 1937) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych na mocy art. 14 ust. 1 p. 1 ustawy o poszportach zniża opłaty do 40 zł za jeden miesiąc ważności paszportów dla osób, udających się do Węgier jak również do Szwecji (przy bezpośrednich przejazdach drogą morską z portów polskich).

Równocześnie końcowemu zdaniu ustępu 7, powołanego na wstępie zarządzenia, nadaje się brzmienie następujące:

„Jednakże w celu umożliwienia załatwienia spraw, związanych z wyjazdem do Francji, już po uzyskaniu paszportu ważnego na 14 dni (przy przejazdach morskich na 21 dni), np. spraw dewizowych, obcych wiz konsularnych i tp. należy termin ważności tych paszportów określać — według uznania władzy paszportowej — o 3 — 8 dni dłuższy, bez doliczania za to opłaty paszportowej.

(—) Paciorkowski
PODSEKRETARZ STANU

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

158.

PISMO OKÓLNE

z dnia 30 lipca 1937 r.

o pożarach torfowisk

(Nr AP. 35/I)

Do

P. P. Wojewodów i Starostów.

W ostatnich czasach daje się zauważyć często powstające pożary torfowisk szczególnie przy większych upałach.

Przyczyna tego zjawiska leży przeważnie w zaprószeniu ognia przez robotników, dzieci względnie nawet może mieć czasem miejsce samozapalenie się.

Ludność okoliczna jak również i władze administracyjne przeważnie nie zwracają uwagi na tego rodzaju pożary tym bardziej, że palenie się torfowiska przebiega spokojnie, przeważnie bez ujawniania się płomienia przy małej stosunkowo ilości dymu.

Przy takich pożarach giną jednak olbrzymie zapasy torfu o wielkiej wartości jako rezerwa opałowa ważna dla Państwa z punktu widzenia gospodarczego i wojennego.

Aby temu choć częściowo zapobiec zechcą Panowie zwrócić uwagę na tego rodzaju pożary i wydać podległym organom zarządzenia, by w wypadku pożaru torfowisk postępowały tak jak przy pożarach lasów.

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o pouczenie ludności, by w razie zauważenia pożaru torfowisk natychmiast zawiadamiała o tym władze.

(—) Paciorkowski
PODSEKRETARZ STANU

159.

PISMO OKÓLNE

z dnia 5 sierpnia 1937 r.

w sprawie opłacania składek ubezpieczeniowych przez praktykantów wakacyjnych.

(Nr Pers. 1431/75).

Do

Urzędów Wojewódzkich, Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę, Dyrekcji Państw. Zakładów Wodociągowych na Górnym Śląsku w Katowicach, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów Miast.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i stosowania poniżej zamieszczony okólnik Nr 53 Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 22 maja 1937 r. w sprawie opłacania składek ubezpieczeniowych przez praktykantów wakacyjnych.

Za DYREKTORA BIURA PERSONALNEGO
(—) Jacuk
KIEROWNIK REFERATU

Otrzymują nadto:

Komenda Gł. Pol. Państw.
Dowództwo Korpusu Ochr. Pogr.
Główny Urząd Statystyczny
oraz Biura Pers. Ministerstw:
Komunikacji,
Opieki Społecznej,
Przemysłu i Handlu,
Rolnictwa i Reform Rolnych,
Wyznań Rel. i Ośw. Publ.

Zał. do pisma ok. Nr. Pers 1431/75.

MINISTERSTWO
WYZNAŃ RELIGIJNYCH
I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO
Warszawa

OKÓLNIK Nr. 53

z dnia 22 maja 1937 r. (IV M-4292/37)

w sprawie opłacania składek ubezpieczeniowych przez praktykantów wakacyjnych.

Ministerstwo Opieki Społecznej pismem z dnia 11 maja 1937 r. Nr. Un 2/12-7 w sprawie obowiązku opłacania składek ubezpieczeniowych, wyjaśniło, że w myśl postanowień art. 6 ust. (3) pkt. 3 ustawy z dn. 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396) „praktykanci i wolontariusze, będący uczniami lub absolwentami szkół zawodowych i akademickich, zatrudnieni wyłącznie w celu praktycznego przysposobienia się do swego zawodu według przepisów ustawowych lub danej uczelni" podlegają tylko obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych, za które to ubezpieczenie opłaca całą składkę wyłącznie pracodawca, a w myśl przepisów art. 6 pkt. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911) mogą się na własne żądanie zwolnić od obowiązku ubezpieczenia „studenci państwowych szkół akademickich oraz innych szkół wyższych".

O powyższym zechce Rektorat zawiadomić studentów, zakwalifikowanych na praktyki wakacyjne.

(—) Jerzy Aleksandrowicz
p. o. DYREKTORA DEPARTAMENTU

Otrzymują:

Szkoły Akademickie i Wyższe,
Wszystkie Ministerstwa.

160.

PISMO OKÓLNE

z dnia 6 sierpnia 1937 r.

o objazdach reklamowych.

(Nr A.P. 55-25).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Starostów.

Zarówno do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych jak i władz podległych wpływają podania rozmaitych firm i przedsiębiorstw o wydanie zezwolenia na urządzenie na pewnym obszarze lub terenie całego Państwa objazdu reklamowego. Zazwyczaj rozchodzi się o objazd odpowiednio dla celów reklamowych zmontowanego samochodu, przy czym niejednokrotnie taki objazd lub postój samochodu w pewnych punktach miejscowości bywa połączony z przemówieniami lub audycjami reklamowymi przy pomocy tub lub głośników radiowych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że sam objazd reklamowy jako taki nie wymaga zezwolenia i że skutkiem tego w zasadzie nie należy czynić przeszkód takim objazdom, przy czym jednak należy baczyć, by objazd lub postój reklamowy samochodu w pewnym punkcie nie tamował ruchu lub nie zakłócał spokoju (produkcje w porze nieodpowiedniej). W konkretnych przeto przypadkach należy w razie potrzeby wydać stosowne w tym kierunku zarządzenia.

W końcu Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaznacza, iż pismo niniejsze dotyczy samej tylko reklamy i to reklamy wytworów własnych danej firmy lub przedsiębiorstwa. Gdyby łącznie z reklamowaniem miała być połączona sprzedaż towarów lub przyjmowanie zamówień, to oczywiście dokonywujący danych tranzakcyj handlowych musiałby uczynić zadość obowiązującym przepisom prawa przemysłowego.

(—) Michałowski

DYREKTOR DEPARTAMENTU

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 24 lipca Nr 56 Rok 1937 r.

Poz. 437. Układ dodatkowy do konwencji między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Grecką z dnia 22 kwietnia 1931 r. w sprawie eksploatacji linij regularnej komunikacji lotniczej, podpisany w Atenach dnia 5 października 1936 r.

Poz. 438. Oświadczenie rządowe z dnia 10 lipca 1937 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych układu dodatkowego do konwencji między Rzecząpospolitą Polską i Republiką Grecką, dotyczącej eksploatacji linij regularnej komunikacji lotniczej między Polską a Grecją z dnia 22 kwietnia 1931 r., podpisanego w Atenach dnia 5 października 1936 r.

Poz. 439. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 lipca 1937 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania do grup uposażenia sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym, prokuratorów, oraz asesorów i aplikantów sądowych, tudzież o dodatkach lokalnych i funkcyjnych.

Poz. 440. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1937 r. w sprawie skrócenia czasu pracy robotników, zatrudnionych pod ziemią w kopalniach węgla kamiennego przy robotach szczególnie ciężkich lub niebezpiecznych dla zdrowia.

Poz. 441. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1937 r. w sprawie skrócenia czasu pracy robotników, zatrudnionych w kopalniach węgla kamiennego pod ziemią.

Poz. 442. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1937 r. w sprawie skrócenia czasu pracy niektórych kategoryj robotników zatrudnionych na powierzchni w kopalniach węgla kamiennego.

Poz. 443. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 lipca 1937 r. w sprawie ogłaszania o przystąpieniu do sporządzenia, uchwaleniu, zatwierdzeniu i uprawomocnieniu się szczegółowych planów zabudowania w mieście stołecznym Warszawie.

Na podstawie art. 38 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) w brzmieniu ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 405) zarządzam co następuje:

§ 1. Ogłoszenia, przewidziane w art. 25, 30 i 35 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) w brzmieniu ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 405), dotyczące szczegółowych planów zabudowania miasta stołecznego Warszawy, będą umieszczane w „Monitorze Polskim" oraz w jednym codziennym piśmie miejscowym.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 444. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 lipca 1937 r. o zmianie granic miasta Mińska Mazowieckiego w powiecie mińskim, województwie warszawskim.

Poz. 445. Oświadczenie rządowe z dnia 17 czerwca 1937 r. w sprawie złożenia przez Chiny

dokumentu ratyfikacyjnego konwencji z dnia 25 września 1926 r. w sprawie niewolnictwa.

Poz. 446. Oświadczenie rządowe z dnia 25 czerwca 1937 r. w sprawie złożenia przez Rząd Brytyjski deklaracji o rozciągnięciu na wyspę Maurycego konwencji międzynarodowej z dnia 24 kwietnia 1926 r., dotyczącej ruchu samochodowego.

Poz. 447. Oświadczenie rządowe z dnia 10 lipca 1937 r. w sprawie przystąpienia Afganistanu do Światowej Konwencji Pocztowej z dnia 20 marca 1934 r.

Poz. 448. Oświadczenie rządowe z dnia 10 lipca 1937 r. w sprawie uchylenia przez Szwajcarię zastrzeżeń zawieszających skutki ratyfikacji konwencyj wekslowych z dnia 7 czerwca 1930 r. i czekowych z dnia 19 marca 1931 r.

---

z 29 lipca Nr 57 Rok 1937

Poz. 449. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 lipca 1937 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1929 r. o zakładach naukowych i egzaminach szkolnych, wystarczających do osiągnięcia stanowiska urzędniczego w państwowej służbie cywilnej.

Na podstawie art. 11 i 119 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1929 r. o zakładach naukowych i egzaminach szkolnych, wystarczających do osiągnięcia stanowiska urzędniczego w państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 663), zmienionym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 17 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 791), wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 1 lit. a) otrzymuje brzmienie następujące:

„a) zakłady naukowe, objęte ustawą z dnia 15 marca 1933 r. o szkołach akademickich (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 247), tudzież te, na które w drodze późniejszych aktów ustawodawczych zostały rozciągnięte przepisy ustawy o szkołach akademickich, nadto Państwowe Konserwatorium Muzyczne w Warszawie, Centralny Instytut Wychowania Fizycznego imienia Pierwszego Marszałka Polski Józefa Piłsudskiego, Oficerska Szkoła Topografów (o kursie 2-letnim, zlikwidowana w 1926 r.), Wyższa Szkoła Instytutu Naukowo-Badawczego Europy Wschodniej w Wilnie, obecnie Szkoła Nauk Politycznych w Wilnie, Wyższa Szkoła Dziennikarska w Warszawie, Szkoła Nauk Politycznych w Warszawie, Wyższa Szkoła Handlu Zagranicznego we Lwowie, Wyższe Studium Handlowe w Krakowie, Wyższa Szkoła Handlowa w Poznaniu, Trzyletnie Kursy Handlowe Żeńskie Siemiradzkiej, Szkoła Mechaniczno - Techniczna H. Wawelberga i Rotwanda w Warszawie, obecnie Państwowa Wyższa Szkoła Budowy Maszyn i Elektrotechniki im. H. Wawelberga i S. Rotwanda w Warszawie, Państwowa Wyższa Szkoła Budowy Maszyn i Elektrotechniki w Poznaniu, Państwowa Wyższa Szkoła Gospodarstwa Wiejskiego w Cieszynie, Państwowa Szkoła Ogrodnictwa w Poznaniu i Szkoła Morska w Tczewie, obecnie Państwowa Szkoła Morska w Gdyni,“;

2) w § 4 ust. A lit. b) otrzymuje brzmienie następujące:

„b) przy studiach prawniczych, politycznych, ekonomicznych i społecznych:

1) świadectwa z trzech egzaminów rządowych: prawno-historycznego, sądowego i politycznego, złożonych przed jedną z komisyj egzaminacyjnych przy uniwersytetach,

2) świadectwa z egzaminu końcowego na wydziałach prawnych uniwersytetów, 3) dyplomu magistra praw w jednym z uniwersytetów, 4) dyplomu magistra ekonomii w Uniwersytecie Poznańskim, 5) świadectwa z końcowego egzaminu państwowego dla absolwentów nauk prawnych uniwersytetów obcych, otrzymanego na wydziale prawa i nauk politycznych Uniwersytetu Warszawskiego lub na wydziale prawa i nauk społecznych Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie, 6) dyplomu wydziału Nauk Politycznych i Społecznych Wolnej Wszechnicy Polskiej w Warszawie, uzyskanego przez słuchaczy rzeczywistych, posiadających świadectwo dojrzałości, bądź przyjętych na podstawie zezwolenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, udzielonego w myśl art. 52 ust. (2) ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 389) po złożeniu egzaminu na podstawie przepisów, zatwierdzonych przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w Komisji, zatwierdzonej przez tegoż Ministra, bądź też w Komisji z udziałem delegata Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, lub dyplomu magistra nauk ekonomiczno-społecznych, 7) dyplomu Szkoły Nauk Politycznych w Warszawie, uzyskanego przez słuchaczy rzeczywistych, posiadających świadectwa dojrzałości bądź przyjętych na podstawie zezwolenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, udzielonego w myśl art. 52 ust. (2) ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 389) po złożeniu egzaminu na podstawie przepisów zatwierdzonych przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w Komisji zatwierdzonej przez tegoż Ministra, 8) dyplomu ukończenia Wyższej Szkoły Instytutu Naukowo - Badawczego Europy Wschodniej, bądź Szkoły Nauk Politycznych w Wilnie, 9) dyplomu ukończenia Wyższej Szkoły Dziennikarskiej w Warszawie, uzyskanego przez słuchaczy rzeczywistych, przyjętych na podstawie świadectwa dojrzałości szkoły średniej ogólnokształcącej bądź zezwolenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, udzielonego w myśl art. 52 ust. (2) ustawy z dnia 11 marca

1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 389),";

3) w § 4 ust. A lit. d) otrzymuje brzmienie następujące:

„d) przy studiach filozoficznych:

1) świadectwa egzaminu naukowego na nauczyciela szkół średnich, złożonego przed jedną z państwowych komisyj egzaminacyjnych, 2) dyplomu magistra filozofii w jednym z uniwersytetów, 3) dyplomu doktora filozofii w jednym z uniwersytetów, 4) dyplomu ukończenia Wydziału Humanistycznego, Matematyczno-Przyrodniczego lub Pedagogicznego Wolnej Wszechnicy Polskiej, uzyskanego przez słuchaczy rzeczywistych, posiadających świadectwo dojrzałości, bądź przyjętych na podstawie zezwolenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, udzielonego w myśl art. 52 ust. (2) ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 389), po złożeniu egzaminu na podstawie przepisów, zatwierdzonych przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w Komisji, zatwierdzonej przez tegoż Ministra, bądź w Komisji z udziałem delegata Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego lub dyplomu magistra filozofii, 5) dyplomu Wydziału Nauk Humanistycznych Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, uzyskanego po zdaniu egzaminu przed Komisją egzaminacyjną przy wydziale, w składzie zatwierdzonym przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego,";

4) w § 4 przy końcu ust. A kropkę zastępuje się przecinkiem oraz dodaje się nową lit. n) w brzmieniu następującym:

„n) przy studiach w Centralnym Instytucie Wychowania Fizycznego imienia Pierwszego Marszałka Polski Józefa Piłsudskiego — dyplom trzyletnich studiów.".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 450. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 lipca 1937 r. o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1937 r. w sprawie dodatku drogowego i opłat od materiałów pędnych na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego.

Na podstawie art. 14 ust. (3) i art. 15 ust. (2) ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 45, poz. 352) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1937 r. w sprawie dodatku drogowego i opłat od materiałów pędnych na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 58) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 1 dotychczasową treść oznacza się jako ustęp (1) oraz dodaje się ustęp (2) w brzmieniu: „(2) Przepisy ust. (1) stosuje się również do określonych w nim produktów, zawartych w wyrobach, przywożonych z zagranicy lub z obszaru W. M. Gdańska.";

2) w § 2 dodaje się ustęp (3) w brzmieniu: „(3) Produkty, wymienione w § 1 ust. (1) pkt 1), zwolnione od podatku od olejów mineralnych, a także spirytus i benzol, wymienione w ust. (1) paragrafu niniejszego, oraz mieszaniny tych produktów — przeznaczone do napędu pojazdów mechanicznych przedstawicielstw dyplomatycznych i zawodowych przedstawicielstw konsularnych państw obcych — wolne są od dodatku drogowego i opłat z zastrzeżeniem wzajemności".

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Komunikacji i Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 451. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 lipca 1937 r. w sprawie zakazu wywozu pszenicy, żyta, produktów ich przemiału, owsa oraz otrąb.

Na podstawie art. 30 ust. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Wywóz z polskiego obszaru celnego pszenicy, żyta, produktów ich przemiału, owsa oraz wszelkich otrąb jest zabroniony.

§ 2. Upoważnia się Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Spraw Wewnętrznych do zezwalania na wywóz zbóż i produktów wymienionych w § 1 oraz do ustalania warunków, na jakich zezwolenia te będą wydawane.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1937 r. i obowiązuje do dnia 31 lipca 1938 r.

Poz. 452. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 2 lipca 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Komunikacji oraz Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego o świadectwach operatorów radiowych.

Poz. 453. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 8 lipca 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Spraw Wewnętrznych o zakładach naukowych tudzież egzaminach, których ukończenie lub złożenie uprawnia do skróconej służby wojskowej.

Na podstawie art. 55 ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 60, poz. 455) zarządzam co następuje:

§ 1. Zakłady naukowe tudzież egzaminy, których ukończenie lub złożenie uprawnia do skróconej czynnej służby wojskowej (obowiązkowej) w myśl art. 51 ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym

(Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 60, poz. 455), są oznaczone w załączniku *) do rozporządzenia niniejszego.

§ 2. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 4 września 1936 r., wydane w porozumieniu z Ministrami: Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Spraw Wewnętrznych o zakładach naukowych tudzież egzaminach, których ukończenie lub złożenie uprawnia do skróconej służby wojskowej (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 514).

Poz. 454. Rozporządzenie Ministrów Spraw Wojskowych i Komunikacji z dnia 17 lipca 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w sprawie wykonania dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o premiowaniu pojazdów mechanicznych.

Na podstawie art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o premiowaniu pojazdów mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 546) zarządza się co następuje:

§ 1. Za posiadacza pojazdu mechanicznego uważa się osobę, wymienioną w dowodzie rejestracyjnym, stwierdzającym dopuszczenie pojazdu do ruchu na drogach publicznych.

Do art. 1.

§ 2. Wysokość premii, przewidzianych w art. 1, dla poszczególnych rodzajów i typów pojazdów mechanicznych ustala corocznie w drodze obwieszczenia Minister Spraw Wojskowych.

§ 3. (1) Premie będą wypłacane posiadaczom pojazdów mechanicznych, wykazującym się zaświadczeniem władzy wojskowej, że pojazd odpowiada szczególnym warunkom, określonym w drodze obwieszczenia przez Ministra Spraw Wojskowych.

(2) Zaświadczenia (ust. (1)) będą wydawane tylko posiadaczom samochodów ciężarowych, sanitarnych i autobusów, które zostały zarejestrowane po dniu 4 grudnia 1935 roku.

(3) Zaświadczenia nie będą wydawane:

a) jeżeli posiadaczem pojazdu mechanicznego jest władza, urząd lub inna instytucja państwowa albo samorządowa albo instytucja, korzystająca z pomocy finansowej Skarbu Państwa;

b) posiadaczom pojazdów mechanicznych, które podlegają zwolnieniu od poboru w myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 8 listopada 1927 r. o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów dla celów obrony Państwa (Dz. U. R. P. Nr 98, poz. 859).

§ 4. Zaświadczenie wydaje Ministerstwo Spraw Wojskowych na podstawie protokołu oględzin pojazdu, dokonanych przez właściwe Dowództwo Okręgu Korpusu.

§ 5. (1) W celu uzyskania zaświadczenia posiadacz pojazdu powinien go przedstawić na koszt własny do oględzin technicznych, przeprowadzanych przez Dowództwo Okręgu Korpusu, na którego obszarze znajduje się miejsce stałego postoju pojazdu mechanicznego, wymienionego w dowodzie rejestracyjnym.

(2) Oględziny techniczne pojazdów odbywać się będą corocznie w czasie od 1 lutego do 30 czerwca w dniach i miejscach, ustalonych i podanych do wiadomości publicznej przez właściwe D. O. K.

§ 6. Premie wypłacać będzie Ministerstwo Spraw Wojskowych za pośrednictwem urzędów pocztowych.

Do art. 2.

§ 7. (1) Premie z Państwowego Funduszu Drogowego, przewidziane w art. 2, będą wypłacane do dnia 1 kwietnia 1938 r. tym posiadaczom pojazdów mechanicznych, zarejestrowanych najpóźniej w dniu 4 grudnia 1935 roku, którzy do dnia 1 marca 1938 roku przedstawią zaświadczenia Dowództwa Okręgu Korpusu, że pojazd odpowiada specjalnym wymaganiom obrony Państwa.

(2) Zaświadczenia uprawniające do otrzymania premii wydaje, według wzoru ustalonego w załączniku Nr 1, właściwe Dowództwo Okręgu Korpusu.

§ 8. Premie ustala się w wysokości 60% opłat od poszczególnych pojazdów mechanicznych na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego.

§ 9. Premie wypłacane będą w formie kuponu według wzoru, ustalonego w załączniku Nr 2.

§ 10. Kupony na premie wydaje posiadaczowi urząd wojewódzki, w którym pojazd mechaniczny jest zarejestrowany.

§ 11. (1) Kupony na premie będą przyjmowane przez wojewódzkie władze administracji ogólnej na pokrycie 60% opłat od pojazdu mechanicznego, przypadających do zapłaty za okres czasu, oznaczony na kuponie, po uiszczeniu 40% należnej opłaty za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności.

(2) Kupon na premie ważny jest na przeciąg 30 dni od daty wystawienia i może być wydany tylko raz jeden.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 4 grudnia 1935 roku.

---

*) Nie przedrukowano.

DOWÓDZTWO OKRĘGU KORPUSU
Nr. ....
Szef Samochodowy
Nr. ....
Tel. ....
......................, dnia .... 19..... r.

Załącznik do rozp. Min. Spraw Wojsk. i Komunikacji z dnia 17 lipca 1937 r. (poz. 454).

Załącznik Nr 1
do § 7.

ZAŚWIADCZENIE

na rok budżetowy......................

Zaświadczam na podstawie § 7 rozporządzenia Ministrów Spraw Wojskowych i Komunikacji z dnia 17 lipca 1937 r. wydanego w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w sprawie wykonania dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o premiowaniu pojazdów mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 454), że samochód osobowy, ciężarowy, autobus*) marki...................... model......................
Nr silnika ....Nr rejestracyjny .... inne cechy tożsamości
....
odpowiada specjalnym wymaganiom obrony Państwa, uzasadniającym wypłacenie premii z Państwowego Funduszu Drogowego.

......................, dnia......................

....
podpis

(pieczeć okrągła)

*) Niepotrzebne skreślić

Załącznik Nr. 2.
do § 9.

KUPON
na premię z Państwowego Funduszu Drogowego.

I.

.................................Urząd Wojewódzki

Kupon

na premię z Państwowego Funduszu Drogowego Seria.........Nr na kwotę.....................zł ....gr na.....................r. budż. 193 /193... wydany na podstawie zaświadczenia ....

z dnia.............................Nr...............p. zamieszkałemu w .... posiadaczowi pojazdu mechanicznego, osobowego, ciężarowego, autobusu, marki .... typu..................... Nr siln...........Nr rej............ Ważny na przeciąg dni 30 od daty wystawienia.

pieczęć

......................., dnia......................193.....

....
(podpis)

II.

.................................Urząd Wojewódzki

Kupon

na premię z Państwowego Funduszu Drogowego Seria..........Nr...........na kwotę.......................zł .... gr. słownie: ....

....

na................r. budż. 193...... /193...... wydany na podstawie zaświadczenia..................................... ....z dn............................ Nr...............p. zamieszkałemu............................posiadaczowi pojazdu mechanicznego osobowego, ciężarowego, autobusu, marki........................ typu...........................Nr siln. Nr rej. Kupon ważny przez przeciąg dni 30 od daty wystawienia.

pieczęć

.... , dnia.............. 19

(podpis)

II.

Kupon winien być przedstawiony Urzędowi Wojewódzkiemu, który rejestruje pojazd, w ciągu 30 dni od daty wystawienia wyszczególnionej na kuponie.

Kupon niezrealizowany w terminie traci swą ważność i na ten sam okres drugi kupon nie będzie wydany. Kupon będzie przyjmowany po uiszczeniu 40% należności za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności.

I.

Rodzaj opłaty	Należność	Premia 60%	Opłata w gotówce (P. K. O)
Od ciężaru .			
Od miejsc. .			
Za doraźny przewóz. .			
Razem .			

Kupon

na premię z Państwowego Funduszu Drogowego za zł..................... gr.......... otrzymałem

....
(podpis)

..........................., dnia.......... ....193.....

Poz. 455. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20 lipca 1937 r. o włączeniu posocznicy karpi do chorób, podlegających obowiązkowi zgłaszania, i o zwalczaniu tej choroby.

Na podstawie art. 17 lit. f), art. 29 lit. a), art. 109 i 112 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673) zarządzam co następuje:

§ 1. Do zaraźliwych chorób zwierzęcych podlegających obowiązkowi zgłaszania w myśl art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych, włącza się posocznicę karpi, tj. schorzenie o przebiegu ostrym, powodujące masowe śnięcie karpi, przy którym występują objawy następujące: nienaturalne, czerwono-amarantowe zabarwienie skóry, owrzodzenie lub ropnie ścian ciała, częstokroć o charakterze drążącym w głąb, ogólny obrzęk, nastroszenie lusek i wysadzanie oczu. Objawy te mogą występować łącznie lub z osobna.

§ 2. Posiadacz stawowego gospodarstwa rybnego lub przedsiębiorstwa, przeznaczonego do przechowywania ryb obsadowych albo handlu nimi, gdy zauważy pojawienie się posocznicy karpi lub objawów, wzbudzających podejrzenie o tę chorobę, powinien niezwłocznie, jednocześnie ze zgłoszeniem, do czasu przybycia powiatowego lekarza weterynaryjnego:

1) zaniechać wyławiania ryb żywych,

2) zaniechać spuszczania wody ze stawów rybnych,

3) usuwać — w miarę możności — ryby śnięte ze stawów w sposób, uniemożliwiający przenoszenie zarazy, zachowując w miejscu odosobnionym próbki chorych ryb dla okazania ich powiatowemu lekarzowi weterynaryjnemu.

§ 3. Powiatowa władza administracji ogólnej, dowiedziawszy się ze zgłoszenia lub w inny sposób o pojawieniu się posocznicy karpi lub objawów, wzbudzających podejrzenie o tę chorobę, powinna niezwłocznie przez powiatowego lekarza weterynaryjnego przeprowadzić zbadanie stanu rzeczy na miejscu w celu ustalenia:

1) czy istotnie zachodzi przypadek posocznicy karpi,

2) kiedy zauważono pierwsze objawy choroby,

3) czy ryby chore lub podejrzane zostały wprowadzone do gospodarstwa rybnego, kiedy i skąd, albo też, czy choroba została w inny sposób przeniesiona,

4) czy w ciągu ostatnich trzech miesięcy przed wystąpieniem objawów, wzbudzających podejrzenie o posocznicę karpi, ryby były wyprowadzane z badanego gospodarstwa rybnego i dokąd.

§ 4. (1) W razie wątpliwości co do istoty choroby lub na żądanie posiadacza ryb powiatowy lekarz weterynaryjny powinien przesłać niezbędne do rozpoznania choroby próbki do państwowej weterynaryjnej pracowni rozpoznawczej.

(2) Do czasu stwierdzenia istoty choroby stosuje się przepisy § 6.

§ 5. Powiatowa władza administracji ogólnej powinna podać do publicznej wiadomości w sposób przyjęty w powiecie każdy pierwszy przypadek urzędowego stwierdzenia posocznicy karpi w gospodarstwie rybnym, a nadto powiadomić o tym sąsiednie powiatowe władze administracji ogólnej, właściwą izbę rolniczą, oraz Związek Organizacyj Rybackich Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 6. Z gospodarstw zarażonych nie wolno ryb sprzedawać i wywozić dla celów hodowlanych ani wypuszczać do wód otwartych. Ryby śnięte należy z takich gospodarstw w miarę możności usuwać w sposób, uniemożliwiający przenoszenie zarazy.

§ 7. Naczynia służące do przewozu ryb, pochodzących z gospodarstw zarażonych, oraz narzędzia połowu ryb w takich gospodarstwach należy po każdorazowym użyciu oczyścić i odkazić.

§ 8. Posiadacz, który u ryb przewożonych lub znajdujących się w obrocie handlowym dostrzegł objawy wzbudzające podejrzenie o posocznicę karpi, powinien niezwłocznie zgłosić o tym właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej. Ryb takich nie wolno używać do celów hodowlanych.

§ 9. Powiatowy lekarz weterynaryjny powinien przynajmniej raz do roku w okresie wiosennej obsady lub jesiennych odłowów udać się do każdego zarażonego gospodarstwa rybnego w celu stwierdzenia stanu choroby oraz pobrania próbek, niezbędnych do rozpoznawania choroby.

§ 10. (1) Powiatowa władza administracji ogólnej uzna posocznicę karpi za wygasłą w gospodarstwie rybnym, jeżeli choroba nie wystąpiła w ciągu trzech lat kalendarzowych, następujących po ukończeniu sezonu hodowlanego, w którym choroba została ujawniona, oraz jeżeli przeprowadzone w tym okresie badania próbek dały wynik ujemny.

(2) O uznaniu posocznicy karpi za wygasłą, powiatowa władza administracji ogólnej ogłosi i zawiadomi władze i instytucje, które zawiadomiła o wybuchu choroby stosownie do przepisu § 5.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 456. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 lipca 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Han-

dlu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu o przemiale pszenicy i żyta oraz o wypieku pieczywa.

Na podstawie art. 1 pkt a) i art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 sierpnia 1926 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 527) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 374) zarządzam co następuje:

§ 1. Przemiał pszenicy nie podlega żadnym ograniczeniom.

§ 2. Przemiał żyta jest dozwolony tylko na mąkę następujących gatunków: 0-50%, 0-65%, 50-65% i razową 0-95%.

§ 3. Zakazuje się używania w zakładach przemysłowych do przerobu i wszelkiego rodzaju wypieku, przeznaczonego do spożycia, mąki żytniej nie odpowiadającej normom przewidzianym w § 2 rozporządzenia niniejszego, a w odniesieniu do mąki pszennej — nie odpowiadającej standartom giełd krajowych.

Mąka żytnia gatunku 0-50% może być używana przez zakłady przemysłowe wyłącznie do wypieku pieczywa mieszanego, o którym mowa w § 4.

§ 4. W zakładach przemysłowych może być wytwarzane pieczywo bądź jednogatunkowe (pszenne, żytnie), bądź mieszane (pszenno-żytnie).

Pieczywo, z wyjątkiem bułek, powinno być oznaczone nazwą mąki, z której zostało wytworzone (np. chleb żytni pytlowy 65%, chleb pszenno-żytni), przy czym dopuszcza się w odniesieniu do pieczywa pszennego i pszenno-żytniego — poza tym oznaczeniem — umieszczanie nazw szczególnych, jak np. chleb nałęczowski, morawski itp.

§ 5. Przemiał żyta dla potrzeb wskazanych przez władze wojskowe oraz dla celów eksportowych nie podlega żadnym ograniczeniom.

§ 6. Dla kontroli nad przestrzeganiem postanowień rozporządzenia niniejszego powiatowe władze administracji ogólnej mają prawo:

a) żądać wyjaśnień od osób i zakładów, zajmujących się przemiałem żyta w celach przemysłowych, handlujących mąką żytnią, przetwarzających w celach przemysłowych mąkę żytnią na pieczywo i artykuły spożywcze, oraz posiadających na składzie mąkę żytnią i inne artykuły spożywcze, wyrabiane z mąki żytniej,

b) wstępu, w obecności właściciela zakładu lub upoważnionego zastępcy, do lokalów przemysłowych, handlowych, składów i zakładów w punkcie a) wymienionych.

§ 7. Worki z mąką powinny być opatrzone plombą i etykietą z napisem nazwy młyna, gatunku mąki z zaznaczeniem procentowości przemiału, a w wypadkach przewidzianych w § 5 — z podaniem jej przeznaczenia.

§ 8. Winni przekroczenia przepisów rozporządzenia niniejszego karani będą na podstawie art. 4 i art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 527) przy uwzględnieniu art. 64 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 365) grzywną do 3.000 zł lub aresztem do 6 tygodni.

Jednocześnie może być orzeczony przepadek przedmiotów, do których odnosi się czyn przestępny.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1937 r. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 stycznia 1936 r. o przemiale pszenicy i żyta (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 63).

Poz. 457. Obwieszczenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 2 lipca 1937 r. o sprostowaniu błędu w załączniku do art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmienie przepisów o państwowym podatku gruntowym.

Na podstawie art. 5 ust. (1) pkt 1) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 września 1935 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 423) prostuje się następujący błąd w tekście taryfy państwowego podatku gruntowego, objętej załącznikiem do art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593):

zamiast stawki „5,57" dla I klasy gruntów dworskich w powiecie siedleckim województwie lubelskim powinna być stawka „5,37".

---

z 31 lipca Nr 58 Rok 1937

Poz. 458. Rozporządzenie Ministrów: Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 15 lipca 1937 r. o ruchu rowerów na drogach publicznych.

Na podstawie art. 5 i 26 ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 656), w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 18. poz. 151), art. 6 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 maja 1932 r. w sprawie zniesienia urzędu Ministra Robót Publicznych (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 479) oraz art. 2 punkt 4) lit. b) ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 45, poz. 352) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Rowery, wszelkie wózki, poruszane siłą nóg, rowery z silnikami pomocniczymi o pojemności skokowej do 100 cm³ i motocykle z silnikami o takiejże pojemności, zwane w dalszym ciągu rozporządzenia niniejszego rowerami, mogą być używane na drogach publicznych tylko po ich zarejestrowaniu.

(2) Rejestracja roweru następuje przy wykupieniu przez posiadacza roweru w zarządzie gminy miejskiej lub wiejskiej, właściwym ze względu na jego miejsce zamieszkania, tabliczki rowerowej.

(3) Zarządy gmin prowadzą księgę rejestracyjną rowerów, w której w odnośnych rubrykach zapisują datę wykupienia tabliczki, jej numer, nazwę firmy, która rower wyprodukowała, numer fabryczny roweru, imię i nazwisko posiadacza roweru, jego miejsce zamieszkania (ulicę i nr domu), oraz wysokość pobranej opłaty, przewidzianej w § 3, względnie podstawę zwolnienia od tej opłaty.

§ 2. (1) Tabliczki rowerowe są ważne na okres rejestracyjny, obejmujący dwa lata kalendarzowe. Pierwszym okresem rejestracyjnym jest dwulecie, obejmujące lata kalendarzowe 1936 i 1937.

(2) Kształt, barwę i wymiary tabliczek rowerowych oraz treść napisu na nich ustala na każdy okres rejestracyjny Ministerstwo Komunikacji. Tabliczek rowerowych dostarczają zarządom gmin wojewódzkie władze administracji ogólnej za pośrednictwem powiatowych władz administracji ogólnej.

(3) Posiadacz roweru powinien przymocować wykupioną tabliczkę do roweru z tyłu za siodełkiem, prostopadle do osi podłużnej roweru, w taki sposób, by była łatwo widoczna. Tabliczka powinna być utrzymywana w stanie dozwalającym na łatwe jej odczytanie.

§ 3. (1) Wykupujący tabliczkę rowerową w pierwszym roku okresu rejestracyjnego uiszcza zarządowi gminy opłatę w kwocie 4 złotych; wykupujący tabliczkę w drugim roku okresu rejestracyjnego uiszcza opłatę w kwocie 3 złotych.

(2) Od opłat, wymienionych w ust. (1), zwolnieni są: żołnierze żandarmerii, funkcjonariusze służby drogowej na drogach publicznych, funkcjonariusze policji państwowej i straży granicznej oraz niżsi funkcjonariusze państwowi i samorządowi, jeżeli ich władza przełożona stwierdzi, że rowerów używają do celów służbowych.

(3) Z każdej z opłat, wymienionych w ust. (1), wpływa na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego 2 złote, reszta zaś na rzecz właściwej gminy.

(4) Kwoty, przypadające w myśl ust. (3) Państwowemu Funduszowi Drogowemu, powinny zarządy gmin wpłacać na początku każdego miesiąca za miesiąc ubiegły do Pocztowej Kasy Oszczędności na konto Państwowego Funduszu Drogowego właściwego Urzędu Wojewódzkiego, a w mieście st. Warszawie — Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę.

§ 4. Rowerów nie wolno używać do ruchu na drogach publicznych małoletnim do lat 12.

§ 5. (1) Każdy rower, używany na drodze publicznej, powinien być zaopatrzony:

1) w conajmniej jeden sprawnie działający hamulec,

2) w umieszczoną z tyłu z lewej strony roweru latarkę z czerwonym światłem lub w ten sam sposób umieszczone szkiełko odblaskowe, koloru czerwonego, o średnicy co najmniej 3 cm, zaopatrzone w wyciśnięty na szkle lub na metalowej jego oprawce znak fabryczny wytwórni oraz napis, stwierdzający, że typ szkiełka został zatwierdzony przez Ministerstwo Komunikacji,

3) w dzwonek jako sygnał ostrzegawczy.

(2) Z nastaniem zmroku rower, używany na drodze publicznej, powinien być zaopatrzony w przymocowaną na przodzie latarkę, rzucającą światło bezbarwne. Jeżeli rower zaopatrzony jest w latarkę rzucającą światło oślepiające, wówczas latarka ta powinna być tak urządzona, aby można było opuszczać do dołu snop światła, nie oślepiając zbliżających się z przeciwnej strony.

(3) Przepisy ust. (1), pkt 1) i 3) nie dotyczą rowerów z silnikami pomocniczymi i motocykli, które powinny być zaopatrzone:

1) w dwa sprawnie i niezależnie od siebie działające hamulce,

2) w trąbkę o nieprzeraźliwym dźwięku, jako sygnał ostrzegawczy.

§ 6. (1) Zabrania się osobom jadącym na rowerach po drogach publicznych:

1) jazdy środkiem zamiast przy prawej krawędzi jezdni, z wyjątkiem wypadków wyprzedzania innych pojazdów,

2) jazdy dwóch lub więcej rowerów obok siebie, zamiast za sobą w jednej linii,

3) wożenia innej osoby, jeżeli rower jest jednoosobowy,

4) jazdy bez trzymania rąk na kierownicy oraz nóg na pedałach (podnóżkach),

5) czepiania się podczas jazdy innych pojazdów,

6) używania innych sygnałów oprócz dzwonków, a przy rowerach z silnikami i motocyklach — trąbek,

7) prowadzenia zwierząt i wożenia na rowerze przedmiotów o wymiarach, zagrażających bezpieczeństwu ruchu.

(2) Rowery z silnikami pomocniczymi i motocykle, wymienione w § 1 w ust. (1) rozporządzenia niniejszego, nie mogą być używane z przyczepnymi wózkami oraz do wożenia więcej niż jednej osoby.

§ 7. (1) Zabrania się rowerzystom jeżdżenia po jezdni, przeznaczonej do ruchu pojazdów, jeżeli obok drogi publicznej jest urządzona specjalna ścieżka dla rowerzystów. Osoby, używające wózków poruszanych siłą nóg, rowerów z silnikami pomocniczymi i motocykli, mogą korzystać tylko z jezdni, przeznaczonej do ruchu pojazdów.

(2) Jeżdżenie na rowerach na poboczach dróg o twardej nawierzchni dozwolone jest tylko wówczas, gdy to nie utrudnia ruchu pieszych na tych poboczach, przy czym jadący na rowerze obowiązany jest ustępować drogi pieszym. Na specjalnych ścieżkach dla pieszych i chodnikach rowery mogą być tylko prowadzone i to wyłącznie wówczas, gdy to nie utrudnia ruchu pieszym.

§ 8. Przepisy §§ 1, 2 i 3 rozporządzenia niniejszego nie dotyczą rowerów, będących w posiadaniu oddziałów, instytucyj i urzędów wojskowych.

§ 9. Winni przekroczenia przepisów rozporządzenia niniejszego będą karani w myśl przepisów ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 656), w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 151).

§ 10. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z wyjątkiem przepisu § 5 ust. (1) pkt 2, który wchodzi w życie po upływie 90 dni od dnia ogłoszenia.

(2) Karty rowerowe, wydane w 1936 r., uprawniają do bezpłatnego otrzymania tabliczki rowerowej, ważnej na pierwszy okres rejestracyjny (§ 2 ust. (1)).

(3) Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego tracą moc obowiązującą: § 25 i § 26 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1924 r., regulującego używanie i ochronę dróg (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 611), rozporządzenie Ministrów: Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 22 maja 1936 r. o używaniu rowerów na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 312), oraz wszelkie rozporządzenia wojewódzkich władz administracji ogólnej, sprzeczne z rozporządzeniem niniejszym.

Poz. 459. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 16 lipca 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 30 stycznia 1934 r. o wykonywaniu praktyki lekarskiej.

Poz. 460. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 12 lipca 1937 r. w sprawie utworzenia Urzędu Celnego drogowego w Jurgowie.

Poz. 461. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 23 lipca 1937 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu o podwyższeniu zapasu cukru na okres kampanijny 1936/37.

Poz. 462. Oświadczenie rządowe z dnia 17 lipca 1937 r. o przystąpieniu Rzeszy Niemieckiej do porozumienia z dnia 1 grudnia 1924 r. w sprawie ułatwień marynarzom handlowym leczenia chorób wenerycznych.

Poz. 463. Oświadczenie rządowe z dnia 21 lipca 1937 r. w sprawie zmiany ostatniego zdania oświadczenia rządowego z dnia 10 listopada 1934 r., dotyczącego przystąpienia Indii do traktatu między Polską a Wielką Brytanią o wydawaniu zbiegłych przestępców z dnia 11 stycznia 1932 r.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 30 lipca Nr 172 Rok 1937

Poz. 284. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 lipca 1937 r. o uchyleniu przymusowego zarządu państwowego nad b. majątkiem pocerkiewnym w Białej Podlaskiej, stanowiącym własność hipoteczną Jana Siłucha.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego (Dz. Pr. P. P. Nr 21, poz. 67) w brzmieniu nadanym art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 437), zarządzam, co następuje:

§ 1.

Uchyla się przymusowy zarząd państwowy, ustanowiony rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 2 sierpnia 1922 r. (Monitor Polski Nr 185, poz. 116) nad b. majątkiem pocerkiewnym, położonym przy ul. Reformackiej Nr 4 w Białej Podlaskiej, Nr hip. 134 i 144, a stanowiącym hipoteczną własność Jana Siłucha.

§ 2.

Odwołuje się ustanowionego zgodnie z powyższym rozporządzeniem Przymusowego Zarządcę Państwowego, a majątek przekazuje się Janowi Siłuchowi.

§ 3.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 285. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 lipca 1937 r. o trybie udzielania pozwoleń na prawo wywozu pszenicy, żyta, produktów ich przemiału oraz owsa, objętych zakazem wywozu.

z 31 lipca Nr 173 Rok 1937

Poz. 286. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o zamknięciu sesji nadzwyczajnej Sejmu.

Poz. 287. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o zamknięciu sesji nadzwyczajnej Senatu.

Poz. 288. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 17 lipca 1937 r. o wartości jednego grama czystego złota.

z 2 sierpnia Nr 174 Rok 1937

Poz. 289. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 30 lipca 1937 r. w sprawie kwoty emisji monet srebrnych, niklowych i brązowych.

z 3 sierpnia Nr 175 Rok 1937

Poz. 290. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

z 4 sierpnia Nr 176 Rok 1937

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.